

Guldfeber NyAveny

Af Monna Dithmer

Politiken 12 november 2010

Ren slapstick og tæsk for skillingen. Virkelighedsteatret bliver sendt ud på en munter hyttetur med Chaplin-spasser, turbodværg og andre 'stakler'. Det er sin sag at være golddigger, når man dårligt nok kan holde på en skovl. Det lugter langt væk af taberteater. Lige præcis. Vi har brug for stakler. Sådan en viser de frem på Ny Aveny for tiden i en snestorm af popcorn og stumfilmsmelodrama. Multihandikappet, ordblind førtidspensionist og muslimsk andengenerationsindvandrer. Så kan det ikke blive meget bedre.

Foto: Søren Meisner

Amir Becerovic, der er installeret som Chaplinvagabonden i *Guldfeber* og faktisk ligner ham med sin rokkende, skæve gang, er »minoriteternes minoritet«. Det siger instruktørparret Tue Biering og Jeppe Kristensen, og de må vide det. Igennem de sidste fem år har de konfronteret publikum med det ene hold outsiders efter det andet i diverse former for reality teater.

”Det her er ikke en skuespiller, men en ægte stakkel”, lyder det fra Daniel Norbaks blegfis af en instruktør, en ukuelig besserwisser med vildtvoksende whiskers og hjemmeorgel. Han klimprer løs på stumfilmsmaner, mens han speaker og dirigerer rundt med Staklen & co. sat ud i Alaskas ’isnende storm’. Selvsagt skal guldgraverfølset være en stakkel, ellers kan han ikke til sidst komme op på toppen af den amerikanske drøm, præcis som i Chaplins klassiker fra 1925. Så han får tæsk med sin egen stok. ”Sådan behandler man stakler i Buenos Aires”.

Jo tak, vi har at gøre med autentisk ’virkelighedsteater’. Ikke noget snyd her. Vi kan selv se, hvordan lydmanden i sin boks er leveringsdygtig i diverse stormstyrker, andeskrig og bøsseskud, mens den lige så noble herre overfor understøtter historien på storskærm med vejrkort, dollartegn og berømte filmklip af guldgraverhytten, der faretruende balancerer på bjergets top. Der er på alle måder gang i teatrets maskinrum. Der bliver teksten og spillet for høre-og synshæmmede og alle os hjerneskadede af enhver slags. Kort sagt: skæg i hytten.

GLADE DAGE i den udsultede guldgraverhytte, der triller ind komplet med bersæreren Big Jim. Søren Poppel tumler rundt i sit oppumpede fedebjerg-kostume som en Obelix gone wild og forsøger at proppe de der berømte sko, der skal ædes, ned i kæften på Staklen. Helt vild i varmen er cowboyder-skurken, en edderskarp hundværg, der ikke vil vide af noget stakleri her (heller ikke hvad hende selv angår).

Hell no! På højde med en femårig er Sigrid Kandal Husjord i stand til at plaffe og discodanse hvem som helst ud af banen. Dyrk lige, hvordan hun som isbjørn uden hoved i løbet af no time kan mave sig over gulvets ødemark. Eller som Marilyn Monroe med egen storm under skørterne gøre Staklen blød i knæene.

Men den evindelige passive taber får omsider fat i den lange ende af skovlen og får raget guld, pige og mikrofonen til sig: ”Jeg har gjort det, så godt jeg kunne”. Egentlig ret rørende. Han er den eneste, der ikke skal være sjov. Men heller ikke nogen, der skal ynkes. Forestillingen holder balancen som hytten balancerende på skrænten. I sidste instans er det selvfølgelig instruktøren, der er den egentlige stakkel. Han har brug for Staklen for at kunne være ovenpå. Og hvordan er det lige, han kan få klemt sig selv ind i forestillingen som superhelt. Hermed langer Tue Biering og Jeppe Kristensen kritisk ud mod deres egen mission med at få outsiderne ind på scenen. Men det virker mest som en joke, ligesom forestillingen i det hele taget er det. Lidt ærgerligt, at de tos »sidste favntag med ’virkeligheden’« som afslutning på deres radikale reality projekter bliver den forestilling, der nok har mindst kant.

Men sjovt er det.

Monna Dithmer, ekstern lektor Roskilde Universitet og anmelder ved Politiken.

Koncept og iscenesættelse: Tue Biering og Jeppe Kristensen.

Scenografi: Sigurdur Oli Palmason.